

strukturu, ale prostě kdysi naši strukturu. A moc se tam toho člověk nedoví o jinech světech a vždycky jenom... Jenom z válečných tažení a to bylo vlastně jenom to tažení na východě, takže nic víc bych k tomu asi nevěděl.

Bašár-bej: Z duše jsem byl přesvědčen, že jsou to nepřátelé chába. Vedl jsem proti nim taky válku. Můj otec i děd bojovali proti nepříteli. A stejně zmizí všechno ze světa! A vůbec!

Proč jsi zradil chába, opustil Mukur a postavil se proti říši?

Dolwen: Já sem vlastně, když to tak vezmu, neměl moc na výběr, protože jsem se stal zajatcem a moh sem si vybrat jestli zemřít rukou... nebo rukama Nurnské družiny a nebo něk se pokusit uprchnout a to stejně můj osud by nebyl jistě a možná nejspíš bych umřel rukou nějakého chábova vyslance nebo pomocníka. Takže to nebylo dobrovolný rozhodnutí a byl jsem k tomu celkem donucen.

Bašár-bej: Měl jsem být zabit rukou cizinců? Vetřelců? Nebo rukou chába? Už nebylo na výběr. Jedině snad, že tou rukou cizince by to bylo rychlejší. No tak jsem se přiklonil. Nejsem hloupej, že jo.

Dnes žiješ v pro tebe dříve zapovězených končinách. V čem spatřuješ klady, případně zápory, oproti dřívějšímu?

Dolwen: Hlavně jsem... Vlastně když jsem vyzkoušel život dobrodruha, tak jsem zjistil, že je to, i když jsou tam různá nebezpečí, ale není to zas tolik jako hustší, než třeba život v armádě. A mám rozhodně daleko víc peněz. Moje největší výhody, který já v tom vidím jsou: Můžu si dělat co chci, nemusím ráno vstávat, nemusím... nikdo mi nevělí, mám svobodu a to jsem dřív nikdy nepoznal.

Bašár-bej: Tak samozřejmě, že se mi tady líbí, jako to bych říkal špatně..., ale člověk si tady může dělat co chce, tak jako povětšinou. Vono jako snad jediný co mi schází je jakási cesta nebo vedení. Jako vono i v tý družině mi jako tak tohleto chybí. Vobčas.

Jaký máš vztah ke svému mukurskému druhu Bašár-bejovi/Dolwenovi a co nám o něm můžeš říct?

Dolwen: Tak něco už jsem říkal. Byl to můj kamarád, kterýho jsem poznal v armádě. Tam zas tak člověk nemá šanci se moc s někým zblížit. Prostě patřil do stejné Jagody, stejné Župy jako já. Byl to člověk s kterým sem se vídal denně. Dá se říct, že jsme byli třeba kamarádi.

Bašár-bej: Já ho sice moc neznám, ale je to správněj mukuřan jako. Je to můj druh tady v těch barbarských

končinách. Ale jako... mám ho rád. Velmi rád.

Jak vnímáš Nurnskou družinu a její jednotlivé členy?

Dolwen: Tak Nurnskou družinu vnímám jako společenství lidí, který se snaží si vesměs navzájem pomáhat a drží tak něk při sobě. Jsou tam občas samozřejmě nějaké neshody, ale tak to bylo i... vždycky. K jednotlivějším členům. No já nevím. Vono já jsem se za tu dobu co jsem se přidal k Nurnské družině, tak už někdo umřel. Někdo naopak se tam přidal nově, takže nejsem tam až tak dlouho, abych zase poznal jednotlivé členy víc abych k nim měl co říct.

Bašár-bej: No samozřejmě mě se líbí Nurnská družina. Takový to svobodný povolání. Snadněj přívýdělek. Na to jsme u nás nebyli zvyklí. Tohle já oceňuju. Jestli chcete slyšet něco o jednotlivých členech? Jsou jiní, každý je jiný. Jako já bych se nerad vyjadřoval osobně, ale budiž. Jsou to sice západní barbari, ale jako moc jim nerozumím. Budiž, jsou to dobrý druhové. Mám je rád.

Čeho bys chtěl v životě či v řadách Nurnské družiny dosáhnout?

Dolwen: Tak samozřejmě vydržet, přežít co nejdýl a dosáhnout toho, aby si mě jednou všichni vážili a abych prostě... aby věděli, že se na mě můžou spolehnout a aby mě měli rádi.

Bašár-bej: No tak samozřejmě. Jakožto správný chlap jsem chtěl mít nějakou pořádnou fuchtlí, což se mi samozřejmě splnilo. A samozřejmě mít co nejvíc takovech těch... žlutášků. A to hrozně, co nejvíc jich. A tady se mi to daří až moc!

Díky.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru

LYŠKÁNORA

48

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Předradostiny 1059

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

Motto tohoto čísla

„...Co tě nezabije, to tě posílí...“
Kutouš Králík poté, co mu v rukou
vychlupla vlastnoručně
zhotovená ohnivá hlína

Večerní debata

Na následujících řádcích jsem původně chtěl vyzpovídat pana starostu Myšilova ohledně neutěšeného stavu jeho soukromého pozemku. Nakonec z toho však vyšla mnohem delší debata, která se dotkla i několika jiných věcí. Je také třeba podotknout, že se následující povídání neobešlo bez kapky, či spíše několika kapek alkoholu. Když si zpětně následující řádky čtu, tak mě napadá, jaké krásné starosti jsme to měli ve srovnání s tím, že nám teď po Liscannoru běhá přerostlý ohňometčík.

Kutouš Králík

Králík: Myšilove, asi dobře tušíš, o čem se spolu budeme bavit. Před nějakým časem jsem se na tebe obrátil ohledně tvého pozemku, který je, slušně řečeno, "kapku zaneřáděný". Z tvé odpovědi jsem zcela nepochopil, jestli s tím něco hodláš udělat a nebo nehodláš?

Myšilov: Takže, Králíku. Velice mě těší tvůj zájem o můj pozemek. Je to od tebe hezký, ale všechno má svoje hranice. Ten pozemek je můj a jestli s ním budu chtít a nebo nebudu chtít něco udělat, to záleží na jedné a jediné věci. Jsem ochoten si postavit kadibudku, o to ti zřejmě nejvíc jde, jedině v případě, že by to chtěla moje budoucí žena.

Králík: Já samozřejmě zdůrazňuju, že ten pozemek je tvůj a můžeš si na něm dělat co chceš.

Tohleto moje nabádání je dáno spíše tím, že přece jenom jsi starosta a není, myslím, dobré vzhledem k tomu, jakou zastáváš funkci, aby se z tvého pozemku linulo to, co se line. Jinak samozřejmě - je to tvůj pozemek a můžeš si tam dělat voprawdu co chceš.

Myšilov: No, samozřejmě tedy, o svém pozemku jsem ochoten se s tebou bavit, protože mi to velí povinnost starosty. Nemůžu se jaksí skrývat za hradbou mlčení, jako to dělal můj předchůdce, a jsem ochoten o tom veřejně diskutovat. Všechny věci o stavu mého pozemku, mého domu, jsem popsal v Lyškánoře. To snad tady teďka nemusím více rozvádět.

Králík: No, ty jsi v Lyškánoře především naprosto rozpitval historii i původ tvého domu, o který vůbec nejde. Tvůj dům je takový, jaký je, a nikdo nemá právo ti do něj zasahovat jakýmkoliv způsobem. Ten dům jsi nechal v takovém stavu, v jakém je. Mně se dokonce jeví jako docela útulný, ale to, že se někomu válí, s odpuštěním, hovna na pozemku a zároveň se do toho plete domácí zvířectvo a páchne to tam voprawdu nechutně, tak to už svědčí o něčem jiném, než-li je nějaká romantika nebo vztah k přírodě.

Myšilov: Dobře tedy. Chceš dál zůstat u tématu mojí kadibudky. Asi tě to hodně zajímá. Říkám, jsem otevřen všem otázkám, ale je pravda, že Liscannor je poměrně kosmopolitní vesnice a žijí zde různí lidé, a to s sebou přináší i nutnost jistý tolerance mezi obyvateli Liscannoru. Kupříkladu, mně by ani ve snu nenapadlo se tebe ptát, proč si doma držíš příživníka, občana Vranigostu, který ve chvíli, kdy si postavil dům, se v podstatě z Vranigostu odstěhoval a žije neustále u tebe. Neptám se na to. Nic mi po tom není. A je pravda, že jsou věci, který vidím kolem sebe, který se mi nelíbí, ale pokud to není nezbytně nutný, tak do nich zbytečně nešlourám.

údajně pro neschopnost. Necítils to jako křivdu?

Jako křivdu jsem to necítil. Já... hrobnictví jsem v podstatě kvůli ani penězům nebo ani si myslím kvůli nějaké prestiži. Na tudlencten incident si nějak nevzpomínám. Víím, že jsem něco měl udělat a neudělal, a nevykopat nějaké hroby kvůli jinému zaneprázdnění a někdo to udělal za mě. Přesně už si na to dodleto, teda na tendlencten incident, nevzpomínám. Ale jako křivdu odvolání z hrobnické funkce necítím a jako pokud by bylo potřeba pro nějakého liscannořana nebo nějakého dobrodruha, kamaráda ve zbrani, vykopat hrob, tak samozřejmě že se tohoto ujmu. Nemyslím si, že by práce kopat hroby trátila nějaké cti. Jestli jsem teda něco neudělal, nebylo to ani ze zlé vůle, ani z nějakých jiných pohnutek.

Co považuješ za svůj největší přínos družině?

Myšlím si, že v dnešní době jsem platným válečníkem, který může i nějaký velký boj zvrátit. Vždycky jsem vzhlížel, nebo vzhlížel... vždycky jsem si bral za vzor Lúina, který mi tenkrát v Kasulu například pomohl s třema nestvůrama, a i mnohokrát, když jsme byli vepředu, tak jsme si vzájemně pomohli. Považuju... nyní se cítím jako dobrým válečníkem, který ví, co dobrodružství obnáší, narozdíl od mých nováčkovských začátků, a který může družině být hodně platný.

Chtěl bys povyprávět o svých spoludružinících nebo sousedech?

Jako todlencto vyprávění by bylo asi hodně dlouhé. Nejdřív bych teda právě chtěl povyprávět, jak jsem řekl, o panu Lúinovi, který toho sice moc nenamluví, ale myslím si, že je dobrý válečník, a myslím si, že mnohokrát jsme spolu díky naší spolupráci zvládli i těžko zvladatelné, zabili i těžko zvladatelné nestvůry, i silné nestvůry. Pak asi další, o kom bych chtěl povyprávět, je pan Klabzej Myšilov, s kterým jsme se ze začátku neměli hodně rádi. Dneska si myslím, že již naše vztahy nejsou teda vůbec přátelské, ale jsou... ale nejsou také nepřátelské. Pak... a dál už nevím, protože teď bych musel vzít, aby někdo nebyl ukřivděn, družiníka po družiníkoví a ke každému se vyjádřit, což třeba někdy v budoucnu udělám, ale přesahuje to možnosti tohoto rozhovoru.

Máš vůbec touhu stát se uznávaným válečníkem družiny a co bys pro to chtěl učinit? Pro upřesnění v tzv. Getdově žebříčku úspěšnosti zaujímaš mezi žijícími ve všech ohledech poslední místo.

No, k tomudle nevím, co říct. Já si myslím, že jako Getdův žebříček úspěšnosti je zase subjektivní věc, kde se projevuje plno věcí. Nemyslím si, že bych nebyl úspěšným válečníkem. Myslím si, že úspěšným válečníkem jsem a pokud to nikdo nezanese v nějakém hlasování, anonymním hlasování, je mi to líto, ale tento názor prostě já nesdílím.

Co si myslíš o posledních podivných událostech v Liscannoru?

No, abych řekl pravdu, tyto události se mi vůbec nelíbí a, bohům žel, já k tomu zase nemohu moc říct, já většinou k magii a k takovýmdle věcem nemám kladný vztah. Mám k tomu spíš odpor, takže na tohle téma by spíš měl pohovořit nějaký kouzelník. Já prostě z těchto věcí jakožto válečník mám strach, protože pro mě je daleko přijatelnější nějaký ještěr nebo nějaká i silná nestvůra, proti které já svými prostředky mohu bojovat. Z těchto věcí mám strach, protože s nějakou plíživou hrízou nebo s nějakýma těmito... jak se tomu říká... ne transcendentními... téma nestvůrama stvořenýma kouzlem nemám moc zkušeností a nevím pořádně, jak s nima bojovat, jak se jim postavit. O mentálních soubojích jsem něco zaslechl v hospodě, ale nemám s nima taky vůbec žádná zkušenosti a tyto věci v podstatě se vymykají tomu, co jsem vždycky zažil a to, co v podstatě... tomu způsobu boje, na jaký je válečník zvyklý.

Věříš v knedlíkové nebe? Doslechlo se mi, že tě Kutouš Králík na svoji víru převrátil během výpravy v Kasulu.

Počkej... tak já si myslím, že každý válečník musí v něco věřit a knedlíkové nebe je krásné nebe, o kterým se krásně poslouchá. A abych řekl pravdu, tak pan Kutouš Králík je náramný vypravěč. A když o něm, když o knedlíkovém nebi vypráví své povídky a bajky, tak se to krásně poslouchá. Samozřejmě, že já na knedlíkové nebe nevěřím a doufám, že si ještě hodně dlouho počkám, než ať v knedlíkovém nebo nějakém jiném nebi spočinu.

Rozhovor s mukuřany

Na následujících řádcích předkládáme velice zajímavý rozhovor s bývalými příslušníky chábova vojska, Dolwenem a Bašár-bejem.

K. Králík, K. Myšilov

Je známo, že pocházíš u Mukuru. Mohl bys nám říci něco o svém dětství, kde ses narodil a kdo byli tví

Problém byl, že se to dostalo do stavu, kdy už jaksí on rezignoval a já jsem taky rezignoval. A už jsem ho nechtěl za starostu Liscannoru.

Králík: Ne, ne, ne. Ty mi uhybáš. Mě nejde o to, aby se tady rozpítávaly činy bývalého starosty. Mně jde o to, jak se slučuje to, že na jedné straně jsi neobyčejný hnidopich. Věci bereš..., úřední věci vedeš v naprostém pořádku. Jak se to slučuje s tím, že napíšeš nebo zanesíš všechno do svých knih velice pečlivě, ale potom sereš, s odpuštěním, zrovna tam, kde to na tebe přijde? To mi nejde dohromady, tohlencto.

Myšilov: Tak pozor! Vykadit se tam, kde to na mě přijde, nejde, protože ani nemůžu. Na obecních pozemcích nemůžu věci dělat, protože ani nechci, protože to je jaksí vlastnictví celé obce, všech spoluobčanů. Na svym pozemku si můžu dělat co chci a jde o to, že jsou věci zásadní a věci podružné. Zásadní věci, pokud má systém fungovat, musí být dodržovány a ctěny, dodržovány všemi, včetně mě. Věci podružné, čímž mám na mysli věci, které se dějí třeba i na mém pozemku, jsou mojí záležitostí - do té doby, než začne jaksí konání, nebo jakákoliv činnost s tímto související, jaksí vadit více spoluobčanům. Zatím to, že nemám kadibudku, nebo mám, vadí pouze tobě, což pro mě není dostatečně silný hlas.

Králík: To bezpochyby. Ale ty sám jsi vyrůstal v Armidenu za dosti strastiplných podmínek, takže chápu, že tvé návyky jsou poněkud jiné, než lidí, kteří vyrůstali za jiných podmínek. Já vlastně směřuju k tomu, jestli není na čase, když jsi se stal občanem Gwendaronu, který je považován a já osobně jej považuji za civilizovanou zemi, kde jsou poněkud jiné zvyky, než někde v armidenských horách. Jestli by jsi se nechtěl trochu přizpůsobit?

Myšilov: Jsem hrozně rád, že jsi to nazval jinými zvyky. A ne normálními zvyky a nenormálními zvyky. Prostě jsou tady v téhle zemi obecně v některých věcech jiné zvyky. Ale jak jsem řekl - Liscannor je vesnice, ve které žijí lidé z různých koutů Starého světa a ti mají přece také na různé věci různý názor, mají různé zvyky. Nechme jim zvyky. Pokud samozřejmě neškodí celé věci, to jest Liscannoru, a neškodí ostatním spoluobytelům. Tím chci tedy říci, že pokud nebude nějaký silný hlas, silné výtky, proti jakémukoliv z mých zvyků, tak ho měnit nebudu. Všechno je dáno kompromisem.

Králík: Nemáš strach, že například by se tento způsob vyměšování mohl stát například základem

ňákého semeniště nemoci, nebo základem nějaké epidemie, zvláště v těchto parných dnech? Myslím si, že je to možná akutní. Může se to dostat do potoka a potom do rybníka, který spravuju. A taky jsem se chtěl zeptat - ty ve svém domě vychovááš potomka pana Melchizedecha, což, jak známo, byl elfí kouzelník. Tudiš se dá předpokládat, že to byl člověk vzdělaný. Nemáš pocit, že vychovávat mladého elfa, nota bene syna poměrně významného občana, v takovém prostředí, ve kterém ho vychovááš, že to na něj nebude mít nějaký vliv? Jinak to je samozřejmě velmi šlechtetné, že se staráš o svého kmotřence.

Myšilov: Takhle. Nejsem žádný prorok, nejsem žádný věštec. Může se stát cokoliv. To je bez diskusí. Ovšem zatím neshledávám, že by občané byli nějak nervózní ohledně možného vzniku epidemie. Já sám také zatím nejsem nervózní. V případě, že by k takové události došlo, museli by se najít viníci, situaci vyřešit a jaksí museli bychom se zařídit podle toho. Zatím k tomu, obávám se, Králíku, není důvod. Na Melatar Vrant? Tento junák, chlapík už téměř desetiletý, myslím si, že si ve své době nemohl skoro vybírat. Přišel o všechny příbuzné a já jsem byl jediný, který byl ochoten se o něho postarat. Myslím tím tedy veřejně. Možná byl i někdo připraven se o něj postarat, kdyby se nenašel někdo jiný. Ale vím, že sice Melatar Vrant svého otce nepoznal, ale zase další věc je, že jistě zdědil od něj některé vlastnosti. Co já vím, já jsem u Melchizedechových dlouhou dobu bydlel a vím, že Melchizedech, ač jsem ho měl velmi rád, se například vůbec nepřevlékal. Spal v jednom županu, ve kterém chodil, pracoval, chodil na výpravy a spal. Prostě jeho pověstný plášť s hvězdami byl něco tak nehygienického, že je mi o tom hanba mluvit. Takže si myslím, že Melatar Vrant se z toho nákyým zvláštním způsobem nezhroutil. Z toho svého života. Navíc za rok se postaví na vlastní nohy.

Králík: No, dobře. Já si tedy osobně myslím, že ty nejsi zrovna ten správný posuzovatel hygieny a nehygieny, ale to je jedno. Já jsem se chtěl zeptat spíše na to, co vyplynulo z poslední Lyškánory, kde jsi vlastně na velmi prostinkou žádost, prostinký dopis, odpověděl sáhodlouhým textem, kde jsi se zabýval historií výstavby domů na ostrově Álfheimu. Já jsem si skutečně nebyl vědom, že se tak dopodrobna zabýváš těmito věcmi, spíš to na mě dělalo dojem, že je to taková výmluva, než jasně a stručně odpovědět, což vlastně vyplývá z toho, o čem se teď bavíme. Odpověď: Jsem takový jaký jsem. Vyrůstal jsem tak, jak jsem vyrůstal. Zůstanu přírodním člověkem, tak mi to vyhovuje a basta fidli, a nikdo mi do toho nebude žvanit.

Nó, tak že jsem nebyl schopný rozvést letáky, o tom by se dalo diskutovat. Já si myslím, že jsem byl, ale samozřejmě to byla věc, že jsem bral v podstatě jakoukoliv práci. Že sem byl opilý? To je pravda. V té době jsem s alkoholem měl... nebo respektive alkohol mi chutná a s alkoholem jsem míval problémy. Zase jsem rád a vděčen tomu, že se vlastně že mě mohl stát válečník a že jsem se mohl... že se mi mohl splnit můj sen. Vlastně do té doby v Mandragornu jsem žil v podstatě jako bezdomovec, který neměl rodiče, neb jsem o ně přišel při jedné morové ráně a... Živil jsem se všelijak a snil jsem o tom, že budu jednou válečníkem, slavným a tak dále.

Mnozí považují za hlavní tvé charakterové rysy nezřízené opilství a schopnost usnout kdykoli a kdekoli. Třeba i v boji. Myslíš, že se právě tak staneš váženým válečníkem?

No, nevím, co kdo nazývá nezřízené opilství. Nebudu říkat, že mi alkohol nechutná a že se občas rád nenapiji a nebo neopiji. Protože tím se dá i léčit mnohé... alkoholem se dá léčit mnohé. Že se člověk opije a spí na ulici, to si myslím, že zas není tak nic moc nenormálního, zvlášť mezi bezdomovci, mezi lidma bez práce. Samozřejmě, že asi váženosti to nepřidává, ale zase na druhou stranu - ukažte mi nějakého válečníka, který chodí v nažehleném oblečku a který, když přijde do hospody, tak si poručí akorát tak nějak... nějakou štrávu z rybízu a nepije alkohol, neb to škodí síle, zdraví, přesné mušce a tak dále, a tak dále. Já si jako myslím, že každý válečník nějakou tu slabinu má a zrovna ten alkohol je, jak znám a jak vidím v Nurnské družině, není tam nikdo, kdo by se alkoholu vyhýbal. Samozřejmě a asi by... možná, že piju víc než druží, možná, že ne. Nemyslím si, že by díky alkoholu jsem měl nějakou méně ráznější mušku nebo něco takového.

Ovšem to, že jseš schopen usnout třeba i v boji, to je, zdá se, fakt.

Hmm. V boji si... v boji jsem... Nevzpomínám si, že bych usnul v litém boji. Samozřejmě jsem asi párkrát, když jsem měl hodně namále, padl k zemi a byl omráčen nebo tak, ale to, že bych vyloženě usnul za pochodu v boji, to si nevzpomínám. Ale samozřejmě přiznávám, že jsem párkrát třeba za pochodu usnul, ale tak zase na druhou stranu aspoň člověk se během dlouhého pochodu prospí.

Pro opilství jsi byl vyhozen z Liscannoru. Kam vedly tvé kroky, jak na tuto událost dnes nahlížíš a co tě přimělo dále setrvat v Nurnské družině?

No, nevím, jestli jsem byl vyhozen přímo pro opilství, ale v Liscannoru... neměli jsme s panem Klabzejem Myšílovem ze začátku dobré vztahy a vím, že mi naznačil, že mě v Liscannoru nechce. Na druhou stranu zase Rien Gwardit mně nabídl, že můžu bydlet v Vranigostu, čímž jsem mu byl vděčen, neb vlastně v tu dobu jsem v podstatě se potloukal od vesnice k... nebo po Mandragornu. Neměl jsem domov, práci, nic. Takže jsem tuto jeho nabídku s povděkem přijal a nakonec se všechno semlelo tak, že jsem vlastně se usídlil v Liscannoru. První jsem si teda chtěl postavit barák v Lisc... pardon, ve Vranigostu, ale samozřejmě, že já jako na nějaký stavby baráku a tak nejsem, takže jsem potom zase na druhou stranu byl rád, že jsem si mohl hotový barák koupit. Jak nahlížím teď na tuto událost? Nahlížím na ni naprosto normálně. Já když se zase vcítím do role Klabzeje Myšílova a uznám, že v tu dobu jsem byl opilý víc, než je zdrávo, nebo pořád, chápu, že třeba do vesnice, kde jsou ženy a děti, člověka, kterého nezná, že si nevezme. Dneska si myslím, že zase i pan Klabzej Myšílov na tuto věc nahlíží jinak a s nadhledem. Já tak. Myslím si, že to je vše, co bych k tomu mohl říct.

Dejme tomu, tedy, že jsi to mohl tenkrát cítit jako křivdu. Co tě tedy přimělo dále setrvat v Nurnské družině?

Přimělo mě v Nurnské družině setrvat to, že v podstatě Nurnská družina mi skýtala práci a v podstatě i obydlí, protože pan Rien Gwardit mně nabídl v podstatě za velmi výhodných podmínek mít střechu nad hlavou, kterou jsem v podstatě v Mandragornu neměl a povaloval jsem se tam, kde jsem buď nějakou práci našel, nebo i taky nenašel, takže... přimělo mě k tomu... existenční problémy.

Pan Rien Gwardit tedy vlastnil nějaký dům, ve kterém tě umístil?

Pan Rien Gwardit tam měl nějakou ubytovnu, v které mně povolil přebývat. Ubytovnu v Liscannoru. Mimo jiné si v tu dobu vzpomínám, že tam ještě povolil přebývat pár nějakým lidem, který taky přišli z nějaký výpravy, a v podstatě v jedné místnosti jsem bydlel já a v jiné místnosti oni lidé.

V roce 1056 jsi se zúčastnil první velké výpravy do Kasulu. Tehdy ses do povědomí zapsal zejména jako nosič nepřeborného množství železa, což mimo jiné odnesl tvůj batoh a kroll Zlochor. Myslíš si, že jseš tak zdatný válečník, že stačíš v boji použít tolik zbraní různého druhu? Nebo to má nějaký jiný důvod?

úroveň, na jaké byl před lety. O álfheimských elfech je toho známo velice málo, ale je jisté, že vývoj tohoto národa ustrnul v době přechodu kočovné pospolité společnosti směrem k sídelnímu životu. Veškeré spisky a staré záznamy, popisující výsledky jejich účinků, zřejmě shořely nebo byly zničeny v neustálých válkách mezi východem a západem ostrova. Takže o nich jde toho říci opravdu velmi málo. Co po nich zbylo, to jsou akorát ty domy, jejichž funkčnost jsem popsal v Lyškánoře. Co se týče společnosti elfů žijících v tzv. Wilfském království? To je velice zvláštní společnost. Jistě musela být na vysoké úrovni. Ovšem to je nešťastná úzká vysokého, kdysi vysokého společenství elfů, které se uzavřelo do sebe a ve své naivitě celý svůj um věnovalo hledání absolutního dobra, které neexistuje. Při této cestě ztratili svoji čest a ztratili schopnost vnímat, akceptovat okolní svět a zapojit se do něj. Ovšem Trindindol. Toto je velice vážná otázka. Z toho mi jde mráz po zádech, když o tom přemýšlím, čím dál víc. Z těch zmatených informací, které mám od Riena Gwardita, které se vedou, i které jsme mohli získat při návštěvě Trindindolu, z toho mám asi takovéto závěry. Trindindol, ryze trpasličí území, dle názvu, bylo obsazeno nákou potulnou skupinou elfů. Doly, které tam už v té době byly, byly zabraný a trpasličí byli využíváni jako námezdná síla. Trindindolští elfové, a to je nesporné, jsou velmi nenávisní k ostatním rasám. Kromě trpaslíků jako manuální síly uznávají ještě hobity, kteří jsou dle jejich slov rozkošní a usměvaví, a zřejmě je mají ke svým radovánkám, k odpočinku. Jestli je chovají v nákách skanzenech, to nevím. Zajímavé je ovšem, proč skřetové, algacharští skřetové, tolik napadají Trindindol. Myslím si, že..., v současné době si myslím, že se domáhají svých územních práv z minulosti. Jinak si to nedokážu vysvětlit. Další věc je, že Trindindol byl údajně tak tajné místo, že o něm nikdo nevěděl, ale v sousedním Almamaru moc dobře vědí, že hraničí s Algacharem. To znamená, že já si myslím, že Algachar je staré skřetí území a algacharští skřetové, ač skřety nemám v lásce, se domáhají svých původních území. Veškerou magii, velikou magii, kterou trindindolští elfové používají, používají dle mého názoru pouze k zapalování magických ohňů a k tvorbě magických bran, aby se vyhnuli jakékoliv práci i práci vynaložené pouze k chůzi. To je vidět krásně. Příklad Riena Gwardita, který nenávidí... nenávidí rasy, podle svých slov, kromě hobitů všechny. A veškerou vinu za svůj běžný nebo za svůj těžký život, nebo za běžné problémy spjaté se životem, svaluje na ostatní a jiné lidi. A v tomto bodě by mě zajímalo, jaký máš názor na tyto národy ty?

Králík: No, do jisté míry mi ty národy nijak na srdci neleží. Já se nezabývám myšlenkami velikých národů. Mě zajímají mnohem prostší věci. Já bych se na tomhle místě asi chtěl zastat Riena Gwardita, protože on je častým návštěvníkem mého domu (smích). Já si myslím, že to není tak, že by nenáviděl nějaké jiné rasy. Spíš bych řekl, že se staví do pozice učeného a moudrého, což mu příliš nejde. Takže z toho občas vypadne potom nějaká taková legrační myšlenka. Ale speciálně Rien Gwardit rozhodně není nenávisný člověk. Je to velice veselý pán, který je v naší družině, myslím, prvním, kdo se vždycky spřátelí s nováčkem a vždycky mu nabídne korbel pívka. Takže já si rozhodně nemyslím, že by byl Rien Gwardit nenávisný. Co bych o něm řekl, je to, že je líný jako prase (smích) a to je věc, která mně velmi mrzí. Ale já jsem se tě chtěl ještě zeptat, protože ty jsi v družině již velmi dlouho. Jakým způsobem se vlastně dospělo k tomu, že se říká o tom, že trindindolští elfové upalují trpaslíky, případně že tam jedí hobity, protože Rien Gwardit to celkem vehementně popírá a já ani nemám důvod řík mu nevěřit? Ale je to myšlenka, která má podle všeho velmi hluboké kořeny. Já bych se chtěl zeptat, jestli o tom něco nevíš?

Myšílov: Já bych se chtěl jenom poopravit. Nemyslím si, že Rien Gwardit je nenávisný člověk. Ale je pravda, že je to syn jednoho z nejvyšších zástupců trindindolské země a on ve svých rozhovorech reprodukoval názory, které byly silně zaměřené proti ostatním rasám. Myslím si tedy, že něco v něm, něco z toho v něm musí být. A ovšem, že problémy hledá jinde, je pravda. Například mně vytýká, že kvůli mně se odstěhoval z Liscannoru a že se musel odstěhovat z Liscannoru, ale já jsem v té době nebyl starosta a on to moc dobře ví. Přesto svaluje na mě, jakožto na starostu, vinu. Dále na mě snáší kletby za to, že jsem byrokrat, že vládnou dubovým rázíkem. To je sice veselá záležitost, ale vzhledem k osobě Riena Gwardita jsem nemohl nikdy uplatňovat svoje starostenské postavení, protože on v této obci nežil. Přistěhoval se sem až v té době, kdy si po mnoha letech živoření postavil dům ve Vranigostu. Věž, kterou ovšem paradoxně neobývá.

O upalování trpaslíků v Trindindolu mluvím kdekdo. Jak se k tomu přišlo nevím. Já jsem v Trindindolu žádné hranice neviděl, upalování jsem neviděl, ani mi to nebylo umožněno. Já jsem tam seděl ve vězení za... za nic. Jen tak. A měl jsem tam sedět, až se moje kosti rozpadnou v prach. Nikdo se s náma nebavil, byli jsme rádi, že jsme jednou za den dostali nákou šlichtu. Rien Gwardit si myslí, že za to mám Trindindol milovat. Já ho nemiluju.

Králík: Tak, nejde o šfourání. Na mém pozemku, nebo v mém domě, bydlí můj kamarád Rien Gwardit. Ale já musím říct, že kdyby mi běhal po pozemku a kadil mi po něm a ten zápach by potom znečišťoval můj pozemek a puch by se linul dál, tak by mi to asi vadilo a asi bych mu to zatrhnul. Já nechápu, jak lejna na tvym pozemku a zápach z tvého domu souvisí s tím, koho já si zvu do svého domu nebo nezvu?

Myšilov: No, souvisí to právě s tou tolerancí. Jelikož já se nezabývám tím, co se děje na tvém pozemku nebo v tvém domě, pokud je to v určitých mezích, předpokládám, že ani ty se nebudeš starat o to, co se děje v mém domě a na mém pozemku. Tady bych chtěl podotknout, že právě ten pozemek, jak jsem popsal v Lyškánoře, přímo souvisí a funkce toho pozemku přímo souvisí s mým domem, takže je to v podstatě jedna stavba. Vysvětloval jsem přesně princip "zpětného rázu", a to s tím domem úzce souvisí. Chápu, že tě začala zajímat hygiena v obci, ale už nechápu, proč jsi se zaměřil právě na mojí osobu, když kolem sebe vidím spoustu stavení, která s lidským odpadem nakládají podobně. Dokonce i hůř. Jsou tu případy, kdy obyvatelé nemají zahradu a lidský odpad musí jaksi vynášet, tedy na obecní pozemky, kam mají přístup všichni lidé. Já mám svojí zahradu obehnanou divokým živým plotem, v podstatě křovinami, takže tam není vidět. A zůstaňme tedy u tebe. Ty ze svého domu vidíš na pozemek černé Maji, která, můžu otevřeně říct, kadí přímo do altánu, popřípadě na zdpraží všem domu, a na to koukáš ze svých oken. A to ti nevadí.

Králík: Možná, že to bude tím, že na starostu Liscannoru kladu poněkud vyšší nároky než na černou Maju. A když se tedy podíváme po Liscannoru, tak já se vlastně do jisté míry ani nedivím tomu, že nikdo neprotestoval. Vezmu-li si, že tví nejbližší sousedé jsou Wulpin z pralesa, naprosto netečný Lambard, pak se tam nachází bývalý starosta Darlen Moorhed, ke kterému se potom ještě dostanu, protože ty jsi o něm prozradil takovou zajímavost. A potom jediný, kdo mě překvapuje, je Getd Ruindorský, který už je zřejmé tak unaven životem, že nebude protestovat proti ničemu. I když si myslím, že by mohl. Takže já bych tím chtěl jenom zdůraznit, že jako na starostu na tebe kladu poněkud vyšší nároky. A myslím si, že pokud dojde k situaci, ke které vlastně už došlo v nedávné době, že tě navštíví nějaký..., řekněme to hodně v uvozovkách "žadatel práce pro Nurnskou družinu", tak co si potom má myslet?

Myšilov: Tak především. Ve svym písemnym prohlášení jsi si stěžoval především na zápach

blízko hostince U hrocha, tak možná bych o tom Getdovi tolik nemluvil. Spíš bych se zaměřil na Lúina Nórienského, který jaksi vynáší výkaly ve vaně. Vylévá je na políčko, které tedy je už dnes na soukromém pozemku, ale v nedávné, velmi nedávné době bylo toto políčko obecním pozemkem. Ale pokud mluvíš o mně jako o starostovi, o tom jak reprezentuji svou obec - pokud někdo přijde a chce nějakou práci, tak nesmí hledět na to, jak vypadá můj dům nebo jak vypadám já. Chce svoji práci, tak přijde. Pokud nechce, aby jsme pro něj nějakou práci dělali, tak může odejít. Nemusí vůbec přicházet.

Králík: Takže asi zakončíme tohleto... Ty budeš zastávat svoje stanovisko, na které máš právo asi jako já mám na svoje. Ale mě by zajímalo: Je náká síla, která by tě donutila postavit si nebo vymezit si místo na tvoji stálou potřebu...? Týká se to kadibudky.

Myšilov: Už jsem dnes řekl. Jediná síla, která by mě donutila, by byla žena, která by si mě chtěla vzít za muže. To by byla jediná síla, pro kterou bych byl ochoten tohleto podstoupit. Já totiž v zásadě potřebu kadiboudy nemám. To jsem už vysvětloval a i můj způsob starostování, může se to někomu líbit nebo nemusí, ale vždy jsem chtěl, aby byl trochu podle mého životního stylu a myslím si, že je to určitá alternativa ke stylu, jakým, blahé paměti, spravoval Liscannor pan Krochta Moskyt, který byl spíš zastáncem takového toho řádného a slušného Liscannoru, co se týče vzhledu. Takového toho ryze civilizačního pojetí.

Králík: A mě by zajímalo, jak jde dále dohromady to, že na svém předchůdci Darlenu Moorhedovi jsi nenechal suchý chlup. Ve svých článcích do Lyškánory jsi rozpitval každý jeho čin, či spíše nečin. Ve finále to došlo k tomu, že jsi rozebíral jeho odpovědi větu po větě. Jak se vlastně slučuje tahleta někdy až přehnaná pečlivost s tím, že si po sobě nedokáže uklidit ani... to nejzákladnější?

Myšilov: Starosta Moorhed, to je kapitola sama pro sebe. Já jsem tohoto člověka měl vždy rád a... mám ho rád dodneška. Neřekl bych, že to je, nebo byl, můj přítel. Ale mám k němu určitý bližší vztah, dejme tomu, než k jiným lidem. Tam byl spíš problém v tom, že nenalézáme a nenalezli jsme společnou řeč nikdy. A já jsem zpočátku Darlena Moorheda volil za starostu. Právě, chtěl jsem ho jako starostu. A já jsem těmito články a těmito výtkami chtěl, aby Darlen Moorhed prozřel, uvědomil si ty chyby a rychle je napravil. Vždy tam byla dostatečná doba na to, aby ty chyby napravil.

rodiče?

Dolwen: Takže. Pocházím z vesnice Detoru a na rodiče, prostě, ne že bych se až tak nepamatoval, ale prostě, jako poměrně malý dítě, vlastně, jsem byl sebrán a podroboval jsem se výcviku, což zahrnovalo, samozřejmě, známé "hodiny pravdy" a vše tadyhle okolo. Takže prostě, to je takový období mého života, na který zas tolik vzpomínek nemám. To je asi tak vše.

Bašár-bej: Jsem se narodil blízko Salechardu. Mí rodiče... já jsem je ani nepoznal, neboť mi je zamordovali Čagotajci. Tak mě dali... vychovával mě pěstoun, který mě pak dal do armády. No, nebylo to nic příjemného.

Můžeš nám přiblížit, jak vypadá všední život mukurského občana?

Dolwen: Tak vlastně. Časně zrána budíček. Podle toho jestli se jedná o občana, kterej je ve vojenství, nebo ne. Prostě pokud ve vojenství je, tak drill, drill a potom večerka. A pakavaď není, tak práce, práce a potom večerka.

Bašár-bej: No, tak je to život jako každý jiný. Cháb ochraňuje své lidi a dává jim sílu žít. Živí je, šatí je a... Samozřejmě já jsem byl přímo v armádě. Tam jsem měl postavení, byl jsem pan Někdo a mlátil jsem Čagotajce na hranicích. Já si nemížu stěžovat, samozřejmě.

Jak a proč ses dostal do mukurské armády a čehos v ní chtěl dosáhnout?

Dolwen: Jak už jsem říkal, tak do mukurský armády jsem byl vlastně... nevím jestli vybrán, ale prostě vybrán jako poměrně malý dítě, takže... Čeho jsem chtěl dosáhnout? Pokud možno přežít a samozřejmě, čím vyšší hodnost, tím lepší život, tím lepší bošlev. Tak. Jenom vybral jsem, nebo šel jsem do armády taky hlavně kvůli tomu, že furt je to asi lepší než pracovat někde na poli.

Bašár-bej: Jak už jsem říkal. Dostal jsem se tam již záhy jako mladý jinoch a dosáhnout tam něčeho? Tak samozřejmě já jsem chtěl být, jsem se stát samozřejmě dušabejem. Vládnout té své župě. To by byl můj sen.

Podle všeho ses v rámci mukurské armády zúčastnil válečných tažení. Pověz nám něco o armádě a o těchto zážitcích.

Dolwen: Tak Mukur je poměrně neklidné místo, alespoň jeho hranice. Takže vždycky bylo co dělat v armádě. Nejznámější válka, která trvá už spoustu let je prostě válka s Čagotajcema na východní hranici. Takže většinou se to odehrávalo tam. Vnitřní záležitosti, tam se moc nic neřeší v Mukuru, tam je to všechno většinou

jasný. Takže válečný tažení se odehrávaly vesměs tadyhle z toho. Jako jeden zážitek bych moh uvést, vlastně mého kamaráda Bašár-beje. Tak bylo to při velké bitce s Čagotajcema, když náš Zingaj se dostal do obklíčení. Byli jsme, vlastně podlehl jsem mnohonásobné přesile a pár lidem, mezi nima jsem byl i já, se podařilo uprchnout, ale většina lidí byla zajata. Pár se jich vrátilo. Naštěstí mezi nima byl i by moh povídat víc, ale jenom se ví... Mučili ho a má z toho následky dodnes.

Bašár-bej: No samozřejmě! Naše voje vítězily v Čagotajských válkách. Drtili jsme nepřítel na sto honů. Jediné co snad můžu říct. Že cháb nikdy nezemře a jeho voje budou čistit nevěřící a nepřítel chába! A tak dále.

Je známo, že bošlev je tamním národním jídlem. Mohl bys nám tento pokrm přiblížit?

Dolwen: Tak můj bošlev, kterej sem znal celej život byla hrachová kaše v place a občas do toho náká příměs. Podle... když se slavil svátek nebo takhlenc. Teprve vlastně až když sem se dostal z Mukuru a přidal jsem se k Nurnský družině, tak jsem poznal, že bošlev se dá jíst s masem a z podobnejma věcmi. A zachutnalo mi to teda daleko víc než klasický bošlev, který jsem dostával odmalícha.

Bašár-bej: No jistě! To bylo naše národní jídlo. Máme ho strašně rádi, samozřejmě. Doporučuju všem. Kdo nechutl bošlev, jako by nežil!

Jaký byl a je dnes tvůj vztah k chábovi a samotné Mukurské říši?

Dolwen: To je taková problematická otázka, protože já vlastně ať už sem chtěl nebo nechtěl, tak se okolnosti sebehly, tak že já už do mukurské říše se pomalu vrátit nemížu. Nebo... rozhodně tam nebudu vítanej a jakmile se tam vobjevím, tak mě sejmou nebo aspoň uvězní v kobkách Murgradu. Takže vztah k chábovi už... asi sem už trochu prohlíd z toho co nás učili celej život. Je to takovej vnitřní zmatek, tak asi už je to takový divný. Už to pro mě není ten nejvyšší. Už mám svůj život, už nepodlehlám žádnému řádu.

Bašár-bej: Jako rád bych se tam vrátil, ale vim že to nebude tak lehký a že bych tam asi nepřežil. Takže já radši zůstanu tady.

Jak jsi jako obyvatel říše vnímal okolní svět, národy a státy?

Dolwen: Tak o okolních státech se zas tam tolik nemluví. Víme prostě, že to existuje, je to něco, říkaj nám, nebo říkali nám že tam sou... ne jenom zly lidi. Ale prostě je to takový pro nás pomerně nepřátelský území, který narušují naši, nebo teď už ne naši

Myšilov: No, podívej se. Na udání lze odpovědět různými způsoby. Já jsem se postavil k tomu tak, že jsem zvolil poměrně humornou formu vysvětlení tobě, jakožto pisateli onoho listu, jak to s tím domem je, jakou má historii. Vysvětlit ti určité aspekty života v něm, aby jsi viděl širší souvislosti. Myslím, že ti to nepochybně prospělo, že jsi si prohloubil znalosti. Já sám jaksi álfheimskou myšlenku nepropaguju, ale je pravda, že si myslím, že od starých elfských komunit bysme se měli učit. Měli by jsme si vzít do dobré, co po starých elfských komunitách zbylo. Samozřejmě, že se dnes elfové nacházejí obecně po celém světě ve velké krizi. To je fakt.

Králík: K elfím komunitám se v této debatě možná ještě dostaneme, protože je vidět, že je to otázka, která poslední dobou zajímá více lidí. Já jenom jsem chtěl podotknout, že pakliže někomu napíšu list, ve kterém mu něco vytýkám, tak že to není udání. Udání by bylo, kdybych si na to stěžoval někomu jinému.

Myšilov: Ovšem, jak mám tedy chápat list adresovaný starostovi, ve kterém si obyvatel obce stěžuje na zápach? Je to udání o problému. Jako k takovému problému jsem se k tomu i postavil, poněvadž mi to velí povinnost starosty. Kdybych byl obyčejným řadovým občanem, tak bych se pouze usmál, pozval bych tě na pivo a tam bysme si popovídali ve veselé náladě.

Králík: Dobře, dobře. Nicméně já už jsem to před chvílí naťuknul. Ty jsi se mi zmínil, když jsme to u toho piva vlastně probírali. Probírali jsme problém hygieny v obci a že jeden z tvých sousedů, bývalý starosta obce, Darlen Moorhed, si doma kálí do sudu a k něčemu potom ten zahnívající produkt používá. To je velice zajímavá věc. To by mě opravdu zajímalo, jak jsi na to přišel? Ty jsi ho přitom přistihl? A případně, co o tom víš více? To by jistě zajímalo i občany.

Myšilov: Tohle je pravda. Já jsem se při jednom rozhovoru, kdy jsme poměrně popíjeli, bylo tam víc lidí, jsem se prorekl nešťastnou náhodou, že Darlen Moorhed nakládá své vlastní výkaly do sudu. Ovšem, jestli sis všiml, tak ve své odpovědi, kdy jsem ti popisoval jaksi stav smradu ve vesnici, jsem se o této věci nezmiňoval. Ono je totiž pravda, že vím, že Darlen Moorhed má jistotu... jistě tajemství ohledně výroby otrávených šípů, které si přinesl z mukurské knihovny. Ale o tom jsem ani nechťel mluvit. Ostatně ve chvíli, kdy jsem toto nešťastnou náhodou vyřkl, tak se okamžitě ozval Rien Gwardit, který už v obci žije dlouhou dobu neustále od té

doby, co si postavil věž, a tedy ví o obecních věcech velmi mnoho. A ten mi řekl, že Darlen Moorhed nikdy výkaly do sudu nenakládal a nakládat nebude. Takže to musím brát jako fakt, protože Rien Gwardit žil už ve více staveních v obci a předpokládám, že žil i u Darlena Moorheda a musí to vědět lépe než já. Takže toto bych chtěl vzít zpátky. Je ale pravda, že vím, že Darlen Moorhed zná tajemství přípravy jedu ze splašků a přípravy otrávených šípů.

Králík: To je zajímavé. Nicméně Darlen Moorhed tady s námi neseď, takže nemá cenu to asi dál pitvat, protože pokud bude chtít, tak na to nákým způsobem zareaguje...

Myšilov: *Není ale co pitvat. Nešťastnou náhodou jsem se prorekl a chtěl bych, aby to bylo bráno jako opravdu nešťastná náhoda, že jsem to prorekl.*

Králík: Dobře. Takže berme to, že Darlen Moorhed si údajně kálí doma do sudu, jako nešťastnou náhodou a neštěstí, že to bylo prořeknuto. Koneckonců, když si tady tak pěkně povídáme, tak co bychom se nezmiňovali o tom, co už tady padlo, a to je osud velkých elfích komunit v našem Starém světě. Aspoň se budeme věnovat jinému problému, než problému hygieny v obci, který se stejně nevyřeší. Ale ty elfí komunity, to je velice zajímavá otázka, neboť my jsme se... nebo já jsem se dopátral, že v současném světě jsou známy tři elfí komunity. Je to komunita álfheimská, kterou bychom mohli nazvat jako kradařskou, potom je to komunita na jihu. To je komunita Adeodátova, kterou můžeme nazvat směšnou, a potom je to ona tajemná komunita trindindolská, jejíž jeden zástupce u nás bydlí v obci..., bydlí tedy v mém domě. A je to hrozně zajímavý. Máš ty náký názor na tenhleto úpadek těchto elfích komunit v současném světě?

Myšilov: No, názor? Ono je těžké mít nějaký objektivní názor z toho mála informací, které jsou ve světě k sehnání. Uvědomuji si velikost elfů ve starých dobách, v dávných dobách. Uvědomuji si, že to byla studnice moudrosti, která pramenila právě z jejich vědění a z jejich zkoumání a jejich myšlenek. Ale v dnešní době elfové jaksi prožívají evidentně velkou krizi. Je to dokladovatelně velice jednoduše i na těch odpadlících, kteří z těchto komunit odešli a žijí po celém světě. Nota bene i v našem blízkém okolí. Bezpochyby za to může lidská rasa. Její schopnost přizpůsobit se lépe podmínkám Starého světa a učit se z toho dobrého a nepoužívat to špatné. Ovšem nevím, jak pomoci elfským tradicím nebo elfskému národu, aby vstoupil na

No, tak tudle bych řekl, že to v podstatě byla moje nováčkovská chyba. Na žádně výpravě jsem nebyl a myslím si, že jsem docela silný a silné postavy. To znamená, že jsem si říkal, že zbraně mi nebudou činit problémy a zvlášť, když jsem měl zásobu seker, tak jsem si v podstatě myslel, že budu... že výprava vypadá tak, že člověk jde do výpravy v nažehleném krásném obleku a má za pasem svou sbírku seker, kterou dává na odív. Bohům žel tato, nebo bohům díky tato výprava mě vyléčila z toho, nebo zjistil jsem i to, že prostě se nechodí jenom po rovných cestách, kde člověk může mít za pasem své naleštěné zbraně, ale že prostě výprava je hlavně to, že člověk musí mít nějakou spolehlivou zbraň a že musí počítat s tím, že se chodí po různých provazových žebřících a tak dále. To ani nemusím žádnému zdatnému dobrodruhovi říkat a vysvětlovat. Také tudle souvisí s tím, že v podstatě jsem přestal bojovat se sekyrou, neb jsem zjistil, že s jinýma zbraněma se mi bojuje lépe. Bylo to to, že člověk musí... na této výpravě jsem si vlastně urovnal své představy o dobrodruhovi s tím, co musí dobrodruh prožít.

Během této výpravy sis vydobyl první válečnické úspěchy, zejména v boji s ještěry v kasulských pralesích. Jak na tyto lité boje vzpomínáš?

Na toto vzpomínám zase, asi se budu trochu opakovat, protože toto mně otevřelo oči, co vůbec život dobrodruha obnáší, protože člověk ve svých představách má dobrodruha, který má krásné naleštěné zbraně a každou potvoru, kterou najde, vezme sekyrou po hlavě a ona před ním padne. Tady jsem viděl, že jde o krk. Opravdu mně o krk šlo a snažil jsem se z tohoto boje opravdu vyjít se cíti. Takže mám z toho takové smíšené pocity. Za prvé strašnou radost, že v podstatě člověk se z tohoto boje dostal, že v tomto boji byl něco té družině platný, a na druhou stranu lítost, protože v tom boji zahynulo plno lidí z Nurnské družiny, o kterých jsem si myslel, že jsou lepší než já a líp pro boj vybavený. Takže od této doby vím, že dobrodruh musí být dobře připravený, mít dobře promyšlený, co bude dělat, a hlavně mít notnou dávku štěstí.

Byls jedním z těch, kteří pronikli do tajemného Trindindolu, kde je údajně trpasličí rasa pronásledovaná. Jaké zážitky sis přinesl z Trindindolu a jak na tuto zemi nahlížíš?

No, tak na tuto zemi nahlížím jako na chaotickou zemi, protože tam, mám takový pocit, že byli jsme pronásledováni hlavně my jakožto cizinci, bez ohledu na to, jaká jsme byli rasa. A abych se přiznal, k této zemi se nějak víc já vyjadřovat nebudu. Opravdu mně to přišlo naprosto chaotické,

protože chvíli nás pronásledovali elfové, chvíli skřeti, a do této země bych se nerad vracel. Myslím si, že o této zemi je popsán... napsanej zápis. Takže lidi, kteří tam byli, ty si názor udělají sami. Mně tato země teda nepřirostla k srdci a přijde mi, že tam je pronásledovaný každý cizinec.

Po této pro tebe úspěšné výpravě byl zrušen tvůj vyhazov z Liscannoru. Koupil sis dům č.p.33, získal jsi obecní občanství a výměnou jsi přijal funkci hrobníka. Proč jsi dal přednost Liscannoru před Vranigostem?

Tak první věc byla ta, že jsem dostal dům, který jsem si nejdřív chtěl stavět, ale vzhledem k tomu, že vůbec nevím, jak se dům staví... takže vlastními silami bych ho nepostavil vůbec, ale, bohům žel, já ani nevím pořádně, jaké stavitele si zjednat a tak dále, a jelikož se mi naskytla opravdu dobrá příležitost dům koupit, tak jsem dal přednost koupi domu. A ještě si myslím, že Liscannor je výhodnější v tom, že v Liscannoru žije daleko víc družiníků a daleko lépe se tam domlouvají výpravy, kterak jít na výpravu. Večer se člověk sejde s přáteli v hospodě U hrocha a může tam popít. Má to v podroušeném stavu blízko domů a v Liscannoru se mi daleko víc lépe žije - mně, v pohodlnému trpaslíkovi - než někde v odloučeném Vranigostu, kde je pouze nálevna a moc lidí se tam nesejde. Já, abych se přiznal, mám docela rád bujaré pitky, kde se sejde plno lidí, zpívá se, křičí se, připomínají se zážitky z různých dobrodružství. Člověk se tam daleko toho více doví. Mně osobně Liscannor více vyhovuje.

Jako již relativně schopný válečník ses roku 1057 zúčastnil výpravy do Mukuru. Jak na výpravu vzpomínáš a proč si myslíš, že ti vůdce přidělil nejmenší díl z kořisti?

Tak na chábozem vzpomínám tak, jak vzpomínám. Prostě normální totalitní země. Proč jsem dostal nejmenší zkušeností? Nevím, na tohle se zeptejte... to se zeptejte vůdce. Holt člověk si vůdce zvolí, nebo v družině je to, že je vůdce zvolen, a ten potom rozděluje jeby. Já proti tomu můžu kafrat, můžu s tím nesouhlasit, ale nemůžu s tím nic víc udělat. K tomu jako víc vám neřeknu.

Máš tedy z mukurské výpravy nějaké zvláštní zážitky, o kterých by ses rád zmínil?

Já zvláštní zážitky nemám. Nebo... že bych měl něco vryto do paměti tak, že bych o tom teď povídal, nemám.

Téhož roku jsi byl odvolán z hrobnické funkce,

Takže z Trindindolu jsem viděl jenom stoku, odpadní stoku do jezera, a potom trpaslíky, kteří v bojích jsou vystavováni jako živé štíty před elfy, ač to vůbec nejsou žádní válečníci, ale obyčejní kopáči v dolech. Víc k tomu nemám co říct. Takže nevím, odkud se vzaly ty pověsti o upalování trpaslíků v Trindindolu, ale je pravda, že po všech zkušenostech tomu docela věřím.

Králík: To se ještě můžeme vrátit k tomu Rieniu Gwarditovi a k tomu, že si postavil kamennou věž, a k tomu, že ty poměrně s despektem o něm hovoříš, že se často vyskytuje na území obce. Bydlí tedy v mém domě. Já to řeknu takhle. Já se vůbec nedivím tomu, že vyhledává společnost v Liscannoru, neboť já jsem navštívil jeho kamennou věž na pobřeží. A také znám praktické schopnosti elfa Riena Gwardita. To je elf, kterej si neumí uvařit ani čaj, natož zatopit v kamnech. Takže představa, že bych měl bydlet v kamenné věži, v nějakém hnízdě, neboť ta věž je holá, se mi vůbec nezamlouvá. O útesy tam mlátí příboj, jsou tam neustále slané spršky, které tam vanou neutěšenými okny. Takže já se vůbec nedivím tomu, že Rien Gwardit, který je znám tím, že má rád společnost, tu věž neobývá. On si ji postavil zřejmě proto, že podle jeho slov on se narodil ve věži. Jeho otec, jak jsi se již zmínil, byl jedním z..., nebo snad byl vůbec nejvyšším soudcem v Trindindolu, což je určitě vysoká funkce, žil ve věži. A zřejmě tam elfové žijí ve věžích. My jsme tam těch věží tedy moc neviděli, protože jsme seděli v base. Tak si postavil věž a myslel si, že bude působit dojmem moudrého a učeného. Že tam bude podle svých slov spisovat učené poznámky, bude tam psát do družinové kroniky, bude tam psát moudra a tak dále. Ale k tomu samozřejmě nedošlo. Zůstalo samozřejmě u slibů. Ale na druhou musím říct, že mně vůbec nevadí, že u mě elf Gwardit večer přebývá, neboť se aspoň večer nenudím. Samozřejmě v okamžiku, kdy se ožením, a já doufám, že to bude brzy, tak se elf Gwardit bude muset přestěhovat ke svému příteli Darlenu Moorhedovi, pokud se tedy ten někdy vrátí z jihu, anebo půjde zpátky do té své mokré věže. Tolik asi k tomuhle.

Myšilov: To, co mi tady popisuješ, to moc dobře znám. U mě Rien Gwardit bydlel taky, svého času. Ale ten problém vidím v jiné věci. Rien Gwardit žije v Liscannoru, ale ušil si tady z ostudy kabát. Když neměl peníze, neplatil, utekl a nechtěl zaplatit za nájem pokoje v hostinci U hrocha. To je základní problém. A problém toho, že se nedokázal postavit k této věci jako chlap. Prostě přijít a říct, jak věci jsou. On místo toho se zapškle zavřel a našel si

viníka. Dyť mu nic nebránilo přijít do Liscannoru a postavit si tu věž tady, když tady tak chce bydlet, když tady žije neustále. Ale to on neudělal. On si postavil po mnoha letech živoření v nálevně, ať si kdo chce co chce říká, já jsem tu nálevnu viděl, věž a potom do ní nenastěhoval ani kus nábytku. Nežije tam, tak se mu tam zřejmě moc nelíbí. Nechápu ho. Bylo by na místě, kdyby si uspořádal svoje vlastní myšlenky a zkusil se k těm věcem postavit jako chlap.

Králík: Tak když už jsme u toho povídání, tak já si myslím, že můžeme opustit Riena Gwardita, o kterém, já si myslím, že jsme toho napovídali dosti a myslím si, že jsme se u toho hodně nasmáli. Ale já bych se tě chtěl zeptat na další postavu v obci Liscannor, která není občanem. Jejíž osud je skutečně tragický. Je to Dyni Longodon, z kterého se, beze všech pochyb, stává notorický opilec. Který o sebe absolutně nedbá a on sám v jedné chvílce mezi dvěma opicemi řekl, že na něm leží kletba karzadenských trpaslíků. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli třeba by jsi mu ze svého postu nechtěl nějakým způsobem pomoci? Například, myslíš si, že by ho povzbudilo, kdyby jsi mu udělil to v minulosti tolik proklamované občanství? Jestli by mu to nějakým způsobem nepomohlo, nepovzbudilo, nepohládilo na duši? Je samozřejmě možné, že on to "hrdě" odmítne.

Myšilov: U Dyniho Longodona si nemyslím, že by dnes už hrdě něco odmítnul. Stihl ho strašný osud. Myslím si, že dnes už není ve stavu, že kdybych mu udělil občanství, že by to hrdě přijal. Ono mu na těch věcech už vůbec nezáleží. Ten člověk ztratil veškerý zájem o život. Je mi to líto, ale je pravda zase na druhou stranu, že on si za to může sám. Toto neštěstí ho postihlo v dobách, kdy on právě v družině... do družiny zanašel sváry a byl původcem jistých nepěkných věcí. Okamžitě, co se z této výpravy vrátil (jedná se o poslední výpravu do Gorganu, pozn. přepisovatele rozhovoru), tak ho postihla první tragédie a následovala řada dalších, které skončily až zničením hrobu Dany, která žila u něj v domě. Takže myslím si, že to není kletba karzadenských trpaslíků, ale ještě něco mnohem, mnohem horšího, o čem se vůbec neví. Vzhledem k jeho těžkému údělu bych o Dynim Longodonovi nerad v této době mluvil. Musí všechno ukázat čas a pak se uvidí.

Ale je jedna věc, kterou bych chtěl říct. Ty jsi se mě zeptal na můj názor na elfské národy. Já tebe také, a ty jsi mi odpověděl pouze příkladem Riena Gwardita, což je jeden z mnoha. Já jsem se tě ptal na to, jaký ty máš názor na elfské národy? Na to, v jakém stavu se dnes elfské národy nacházejí a

jaké byly dřív a jaký měly vliv na svět?

Králík: Ne, ne, ne. Pokud vím, tak já jsem se do jisté míry vyhnul odpovědi na tuto otázku, protože o tom mnoho nevím. A řekl jsem, že mě elfí národy nezajímají. Jestli tě zajímá můj názor, tak se asi bude shodovat s tvým, že elfí národy v dnešním světě už mnoho neznamenají a že jsou to takové izolované nacionalistické ostrůvky, které vedou svůj marný boj s okolním světem, kterému jednou podlehnou, neboť se odmítají přizpůsobit. A obávám se, že sláva elfích národů už mnoho pozvednuta nebude, neboť někteří přešli do oblastí, které jsou obývány už jinými rasami a hlavně tedy lidskou, která se rozšířila. Ti s ní tedy splynuly a jiní se tedy zuby nehty drží svých tradic a odmítají tedy komunikovat s okolním světem, což je případ právě toho Trindindolu. Samozřejmě, ty jsi se tady zmínil o rase lidské, která se přizpůsobuje všude a všemu. Ale já si myslím, že například moje rasa, moje hobití rasa, je také přizpůsobivá a dokáže si udržovat své staré zvyky a přitom je schopná velice dobře vycházet s ostatními. Jsou místa, například u nás v Gwendarronu, v okolí Naglinu, kde žije početné hobití etnikum a nemá s tím žádné problémy. Jenom ještě, zase se k tomu vrátím, já bych chtěl tedy podotknout, že v takovém Trindindolu bych opravdu žít nechtěl. Tam bych asi opravdu byl někde v nějaké kleci, kde by mi elfí maminky na procházce se svými elfími dětmi podávaly zkrze mříže jablka a voříšky a pak by po mně chtěly předvádět žertovné kousky. To jsem chtěl podotknout. Jinak nemám velký představy, ani v tom nejsem vzdělán, abych tady povídal náky velký myšlenky. Já jsem prostě úplně vobyčejnej hobit (smích).

Myšilov: Ono to nejsou jenom... není to jenom hobití etnikum, které prožívá rozmach, ale jsou to i trpaslíci, Nóriensští trpaslíci, trpaslíci po celém světě. Podle mě je to dáno pouze schopností komunikovat s ostatními a být přátelský k ostatním. Myslím v globále tu vlastnost toho etnika. Ti elfové mají tu smůlu, že si vždy mysleli, že snědli moudrost světa, a toto se jim stalo zkárou. Myslím si, že změnit se to může jedině v nich samých. Pokud oni sami přijmou myšlenku, nebo přijmou za své schopnost komunikovat s ostatními. A být přáteli.

Králík: Už se smráká, tak já si myslím, že to povídání můžeme zase vodložit na jindy. Třeba do toho vstoupí ještě někdo, aby náhodou zase nedošlo k tomu, že si budou někteří lenoší stěžovat na to, že jim není dáván prostor a že se všechno řídí podle někoho jiného. Já si myslím, že to bylo velmi zajímavé povídání. Je velice zajímavé, že v jedné

debatě se dá skutečně obsáhnout všechno. Od toho, co jsem chtěl původně nazvat "Fekální rozhovor", jsme do toho zatahli i jiné obyvatele. Zatahli jsme do toho ty tolik proklamované elfí národy, i naprosto běžné věci, takže já si myslím, že v tom určitě budeme někdy pokračovat a snad se k nám někdo připojí. Díky.

Myšilov: Já věřím, že nakonec budeš spokojený a že jednou se obvatelé rozhodnou, že s tou hygienou v obci je třeba skutečně potřeba něco dělat, že to pochopím i já. A že se sejdeme a budem si vesele sdělovat o tom, jak jsme si postavili nové kadiboudy na svých pozemcích (smích).

Člověk se během dlouhého pochodu prospl

O Berylovi Sekerovi toho dosud není mnoho známo. Trpaslík, zaměření válečnického, se narodil 30. chladna 1030. Jeho příchod do družiny se datuje k 27. hodovanu 1055. Snad se toho v dnešním rozhovoru dozvíme více. Rozhovor pro čtenáře Lyškánory připravili Kutouš Králík a Klabzej Myšilov.

Jmenuješ se Beryl Sekera. Tvé jméno věrně připomíná erb, kterým se honošíš. Můžeš nám přiblížit, jak jsi přišel ke svému jménu, kdo byli tví rodiče a odkud pocházíš?

No, tak já pocházím z Mandragonu. Bydlel jsem tam v nějaké vesničce s rodičema, o které jsem přišel. Otec byl kovář a já jsem vlastně o éře válečníka pouze snil od mládí. Aby... teď se v podstatě můžu přiznat. Nejdřív jsem se pouze tím honosil, ale když jsem potom přišel o rodiče, živil jsem se prostě všelijak. Bral jsem jakoukoliv práci a byl jsem rád, že jsem v podstatě narazil na Nurnskou družinu, kde se mi mohl můj sen splnit. Teď si myslím, že můj sen být válečníkem, se splnil. Menuju se Beryl Sekera, protože ctím v podstatě sekery a vím, že jako trpaslíci bojují sekýrama a vždycky jsem sekerou chtěl bojovat. Bohům žel, osud tomu nechtěl, takže používám všechny zbraně, kromě sekery, ale rád bych se k nějaké... rád bych se k seceře vrátil.

Jak jsi tedy roku 1055 viděl ty sám svůj příchod do družiny a od kdy se za družiníka považuješ? Prý ses válel opily na hnoji a nebyls schopen ani splnit jednoduchý úkol - rozvšit po Mondragonu letáky.